

INFORMAČNÍ

Z P R A V O D A J

Klub absolventů
Vojenské konzervatoře - VHŠ
Svazu vojáků v záloze- Praha

ČÍSLO 112

1/2015

Dámy a pánové, členové klubu, přátelé.

Dovolte mi, abych Vám ještě jednou na prahu nového roku, jménem rady klubu i jménem svým, popřál všeho dobrého, ale hlavně zdraví a veselou mysl.

Druhou sobotu v říjnu loňského roku se uskutečnila naše výroční schůze spojená s tradičním setkáním našich členů. Budu Vás touto cestou krátce informovat o čem jsme jednali.

Ve své výroční zprávě jsem se zaměřil nejvíce na hlavní úkol, který jsme si pro tento rok dali a tím byla snaha jednat s VHÚ o uskutečnění našeho snu, uspořádat stálou expozici o VHŠ a Voj. hudbách. Musel jsem s lítostí konstatovat, že tak jak se k nám chovalo v posledních letech velení naší armády, tak vidím i přímou úměru i ze strany VHÚ. Když jsem zval na naši výroční schůzi kurátora, který nám byl pro účel našeho úmyslu přidělen, tak nepřišel a dokonce neuznal za vhodné se na něco vymluvit a vůbec mi ani neodpověděl. Své myšlenky se ale nehodláme jen tak lehce vzdát a tom jaké budou naše další kroky, se Vás budeme snažit informovat.

Naši výroční schůzi navštívil předseda SVZ pan Svatopluk Senevič a ten nám nabídl, že nám zařídí, aby se expozice mohla uspořádat na Červeném Hrádku u Chomutova. (Bydlí v Chomutově). Rada našeho klubu, ale nevidí v tomto místě žádnou spojitost s Vojenskými hudbami i armádou jako takovou. Stavíme se k tomuto nápadu dost rozpačitě.

Do konce roku 2015 vyjdou kromě tohoto ještě dva Zpravodaje a znovu se setkáme druhou sobotu v říjnu. To ale předbíhám a tak do té doby se držme, abychom se všichni zase ve zdraví setkali.

Předseda rady klubu Miroslav Průžek st.

Jiří Vondrovic

V PALIČKÁCH JE MŮJ UM ... A BUM !

Praha, prosinec 1991

Další pokračování.

OSLAVY ÚNORA

Jak se říká, kde je muzika, bývá veselo. Tenkrát veselo opravdu bylo. Naše hudba, tedy vojenská, hrála u příležitosti únorových oslav na Staroměstském náměstí. Všude plno lidí, v prvních řadách milice. Stáli jsme hned vedle tribuny, která byla ostře sledována pány v šusťácích. Na lavičce za muzikou seděla stará paní a naslouchala různým pochodům. Mezi našimi skladbami se

ozývalo z náměstí skandování“ Hanba jim, hanba jim! To bylo myšleno na imperialisty, kteří asi byli všudypřítomní. Ale ta stará paní, zřejmě poněkud nahluclá a plná dojmů z letu prvního kosmonauta, skandovala: Gagarin, Gagarin. Nechali jsme jí při tom, neboť to nebylo závadné. Po chvíli k ní přeci jen přistoupil jeden šusták a něco jí šeptal do ouška. Paní okamžitě přešaltovala, splýnula s davem a z jejich úst bylo slyšet: Hanba jim!

Ještě bych se rád zmínil o jedné příhodě, která se mi stala také na Staroměstském náměstí. Naše muzika působila v Praze na spartakiádě a v náplni práce měla také koncertování na různých místech Prahy. Tenkrát jsme stáli u památníku Jana Husa. Kromě jiných skladeb jsme také hráli Kovárnu v lese, kde jsem měl sólo na slavíka. Aby tento bicí nástroj pro zvláštní účely vůbec zazněl, musel být naplněn vodou, kterou jsem si jaksi ten den zapomněl opatřit. „Co teď a co potom“, říkám si. Bez slavíka to prostě nejde. Nikde ani kapka vody. „Bude to hrozný, ale nemám jiné řešení. Musím použít vlastní moč.“ Vykonal jsem potřebu do kalíšku od piva a slavík dolil. Kapelník Železnák na mne během skladby pokyvoval, abych se vytáhl, když to je v Praze. Kolem plno dětí i dospělých diváků. Když přišlo to očekávané místo, vzal jsem s odporem náustek slavíka do úst a foukl. Místo zpěvu slavíka se ozvalo jen bublání a nic. Protože v tom místě nikdo nehrál, bylo mi trapné přihlížet jak bublající tekutina nevydává zvuky a proto jsem rychle zvolil jiný nástroj, a to signální píšťalku. Vůbec se to tam nehodilo. Po koncertě jsem se dozvěděl, že jsem vypadal, jako když se zblázní tramvaják. Měl jsem však pocit, že jsem pro věc udělal maximum. Toho názoru náš kapelník nebyl.

TOULAVÝ BOTY

Na další léta jsem zakotvil v Praze. Pokusil jsem se o studia na konzervatoři, ale nebyl jsem mezi vyvolenými. Na základě konkurzu do Hudebního divadla v Karlíně jsem změnil pole působnosti. Odešel jsem ze služby vojenského hudebníka. Tou dobou jsem už byl ženatý a měl syna.

Ani nevím, jak se to semlelo. Den jako jiný. Vykoupat synáčka, udělat mu tajtrlíka, aby všechno spal, a šup do divadla. Píše se rok 1967. Ten večer se hrála Nituška, jak se lidově říká. Divadlo malé, ale příjemné pro všechny, kdo v něm působili – Fidlovačka. Jako bubeník jsem seděl hodně vzadu, aby nástroje bicí, jak se jim správně říká, nebyly moc slyšet. Měl jsem divadlo moc rád a tak jsem si v každé větší pauze odskočil k inspicientovi na kukajdu. Ten večer potřebovala jedna ze sboristek odejít z divadla a tak požádala kolegu, aby za ní tu klášterní schovanku zaskočil, že si mezi tím umyje vlasy. Převlékl se do kutny a čekal na pokyn inspice. „Jděte“, řekl inspicient a řada schovank se dala do pohybu. V hledišti to zašumělo. Diváci se začali nepokrytě smát. Tomu sboristovi totiž koukaly z kutny strašně chlupaté nohy. Naneštěstí byl přítomen ředitel. Sboristka dostala padáka.

O přestávce se u mne zastavil Otta, pozounista, který v divadle vypomáhal. „Ty, poslyš“, povídá mi, „nejel bys na osm měsíců s cirkusem do Západního Německa? Nevěděl jsem, co odpovědět. „Musím se zeptat doma, co žena ...“ Ota mi dal číslo na kapelníka, který to dával dohromady. Cestou domů se mi honily hlavou myšlenky – jak to udělat, co říct ženě. Ale moje žena je poklad. Pustila mě, protože věděla, jak rád cestuji. Zkontaktoval jsem se s kapelníkem a plácli jsme si. Odjezd byl určen na pátého března dopoledne rychlíkem do Norimberka a dále do konečné stanice Bergisch Gladbach. Poslední zamávání a zmizel jsem ve vinohradském tunelu a oči své milované ženy.

Ve vlaku jsem seděl se svými kolegy v jednom kupé. V Německu na hranicích Arné prohlásil, že by se hodilo, kdyby kolega Krejčík něco zahrál na trumpetu. Ten okamžitě poslechl zkušeného, vytáhl nástroj a spustil Škoda lásky. Nehrál dlouho. Prodavač na peronu ukončil jeho vystoupení tím, že mu v dobrém úmyslu hodil balíček žvýkaček. Trefil se přímo do korpusu trubky a ta přestala hrát.

Vlak se dal opět do pohybu a naše parta pomalu usínala. Očekával nás ještě pořádný kus cesty. Do Norimberka jsme přijeli za tmy. Nebylo moc času na prohlídku nádraží, ale zdálo se mi pěkné. Vlak, do kterého jsme přestupovali, přijel včas. Rozkládací sedačky nám umožnily prožít cestu vleže. Noc se pomalu měnila v den a naše anabáze se chýlila ke konci. Ještě 30 kilometrů a jsme na místě. Minuli jsme Kolín nad Rýnem, z něhož jsme viděli jen věž katedrály. Poslední přestup a budeme v klidu. Když bylo všechno naloženo, opravdu nastala pohoda a každý jsme ji prožívali po svém. Já jsem nemohl usnout, byl jsem plný zážitků z pohledu na západní cizinu, kde jsem se ocitl poprvé v životě. Ostatní kolegové spokojeně pospávali. Najednou vlak přibrzdil. Arné vykřikl, že už jsme tady. Svým křikem strhl i ostatní, kromě Otty a mne. Než jsme se vzpamatovali, byli venku. Dveře se zavřely a vlak se v tichosti rozjel. Ti, co zůstali stát na peroně, nám připadali jako když očekávají zubního lékaře. S rychlostí postřelené zvěře jsme začali s Ottou dávat všechna zavazadla na jednu hromadu, kdyby náhodou došlo k tomu, že bychom museli náhle vystoupit.

Kde se vzal, tu se vzal průvodčí. Protože jsem si zakoupil učebnici německého jazyka, měl jsem pocit, že se musím zeptat jako první. Nevím, jestli to bylo v němčině, ale je pravda, že odpověděl. Dokonce dvakrát: „Was? Was?“. Moje poslední slova byla název stanice. Možná proto průvodčí odpověděl „Ja, ja.“ To nás uklidnilo. Vlak zastavil a v průčelí nádraží stálo opravdu Bergisch Gladbach. Nikdy nezapomenu na rychlost, s jakou jsme vyházeli zavazadla z vlaku. Jako když se vyhazují věci z hořícího domu, v očekávání, že se vlak znovu rozjede. Stáli jsem na nástupišti a vlak se ani nepohnul. Byla to konečná stanice. Betonový val s nárazníky to potvrdil.

Výpravčí se u nás zastavil a patrně se divil, proč máme my dva tolik zavazadel. Když zjistil, že mu budeme moci jen těžko odpovědět, otočil se a přivezl vozík na který jsme všechno naložili. Opatrně jsme se zeptali, kdy přijede další vlak. Neuplynulo ale ani půl hodiny a vlak s našimi kolegy přijel. To bylo radosti, že jsme zase všichni pohromadě.

Cirkus ještě nedorazil a tak jsme se rozhodli pro výlet do Kolína. Prohlédli jsme si město a honem zpátky. Z okna příjíždějícího vlaku byly vidět maringotky, ještě naložené na nákladním vlaku. Poděkovali jsme výpravčímu a už jsme si to hasili na místo prvního setkání s cirkusem.

KAŽDÝ ZAČÁTEK JE TĚŽKÝ

Nedaleko za městem byla louka vyhrazená pro cirkusy, poutě a jiné atrakce. Na bahnité zemi, rozježděné od traktorů, stálo již několik maringotek. „Tak kterou?“ povídá Otta. „Moc na vybranou nemáte, pánové, jdete pozdě, ty lepší mají Poláci.“ To byla druhá kapela, která s námi vystupovala v programu. Podívali jsme se na sebe a protože jsme si opravdu nemohli vybírat, spokojili jsme se s číslem 39.

Mrholilo. Maringotka byla natřená bílou barvou, která byla cítit ještě týden. Mohla být cítit ještě další týden. Ale nesmím předbíhat událostem. Pohled dovnitř nám nabízel tři palandy, jakýsi šatník a umyvadlo. Otta

prohlásil, že bude spát u dveří. Měl jsem dvě možnosti. Buď na palandě vrchní nebo spodní. Vybral jsem si tu spodní, abych nespádl, až se dají maringotky do pohybu. Museli jsme ještě nacpat slámou strožoky, aby bylo nač složit hlavu. „Ještě musíme koupit nějaké zrcadlo“, povídá Otta a šli jsme na nákup. Prodejna to byla malá, ale kupodivu měla veškerý sortiment, který jsme požadovali. Akorát s tím zrcadlem byla potíž, protože jsme ani jeden nevěděli, jak se to řekne německy. Nakonec jsem si vzpomněl, že nějaký špígl to bude určitě, a spokojeni jsme odešli do svého domova.

Začalo se smrákat a protože jsme neměli elektrický proud, museli jsme něco vymyslet. Na to byl Otta kabrňák. Sehnal někde kus drátu, vyrobil spirálu, do ní vložil svíčku a připíchl nad stolek ke stropu. Ejhle světlo. Otta prohlásil, že by to chtělo ještě kaňičko k úplné spokojenosti. Pokýval jsem uznale hlavou a než jsem našel hrníček, voda se vařila. Benzinový vařič zavoněl jak v nějaké garáži. Usedli jsme spokojeni na okraj postele a vychutnávali sladký mok. Otta se otočil a se zručností jemu vlastní povolil ventil vařiče, aby snížil tlak. Vařič pomalu vychládal a spokojeně syčel. Svíčka si hořela, páry z vařiče byly venku a v tom okamžiku jsme byli venku i my dva s Ottou. Naštěstí se dveře maringotky nedaly úplně zavřít a tak jsme vyletěli bez problémů. Já jsem na tom byl dobře, protože jsem seděl blíž ke dveřím. Ottovi se také nic nestalo, měl jen trochu opálené vlasy a místo obočí pár vyděšených chloupků. Nejvíce to odnesla maringotka. Ta už nebyla bílá. Stěny jsme společnými silami omyli.

Musel jsem ještě na nádraží pro bednu s nástroji a tím můj první den u cirkusu skončil.

Naši jubilanti

85 let	<i>Jindřich Brejšek</i>	7.3.	<i>Václav Hoppe</i>	15.4.
	<i>Jaroslav Kot</i>	14.3	<i>Miloš Hanyk</i>	10.6.
	<i>Josef Lacman</i>	17.3.	<i>Alois Hasman</i>	20.6.
80 let	<i>Jan Klát</i>	9.2.	<i>Mgr. Stanislav Horák</i>	6.5.
	<i>Václav Foldyna</i>	23.2.	<i>Josef Macháček</i>	9.5..
75 let	<i>Alexandr Kudry</i>	16.2.	<i>Vladislav Císař</i>	1.6.
	<i>Josef Pecha</i>	6.3.	<i>Ladislav Budějský</i>	23.6.
	<i>František Bláha</i>	16.4.	<i>Jan Langer</i>	24.6.
70 let	<i>František Šťastný</i>	1.1.	<i>Stanislav Hranáč</i>	1.2.
	<i>Milan Léska</i>	22.1.		

BLAHOPŘEJEME!

Ze vzpomínek Václava Foldyny.

Motto:

Ze vzpomínek na studijní léta 1950-1953 prožitých ve Vojenské hudební škole dočasně, na uvedená tři léta, přemístěné z Prahy do zapadlé oblasti východního Slovenska do prostorů semináře a církevních objektů- Kapituly ve Spišském Podhradí.

Spolužák Josef Bízek

Byl to náš spolužák ve třídě baskřídlovek. Uzavíral pořadí co do výkonů a dosahovaných studijních výsledků. Jinak „člen“, vždy vtipný, společenský

a dobrý kamarád. Pocházel odněkud z jižních Čech. Také do své smrti sloužil jako aktivní praporčík u posádkové hudby v Plzni.

Ve třetím ročníku na jedné z mála vycházek „sbalil“ místní kočku. Byla to obyčejná, celkem milá dívenka, ale měla jednu malou chybu. Jelikož nepřikládala žádný význam svým známostem s vojáky, (mohla jich mít v tom přebytku mužstva v městysi zvaném Spišské Podhradí podle libosti), nepatřila ani k těm povolnějším, spíše s vojáky jen tak koketovala, stalo se, že se také seznámila s četařem Keczsze (Kečem), jinak našim velitelem čety.

Běda Bízkoví. Od chvíle, kdy Keczsze zjistil, že oba brousí za jednou „kočkou“ měl Pepík po chlebě. Nejen to, že dostával nejhorší rajóny, tedy mytí záchodů a nejdelší a nešpinavější chodby, ale měl peklo i pokud šlo o denní, či namátkové kontroly pořádku na cimře, soustavné kontroly a péče o ústroj, čistoty bot a podobně. Hold, Keczsze jel po Bízkoví, jako pes po uzeným. Denně a trvale. Při jedné ze sobotních prohlídek výsledků „šúrování“ rajónů osobního pořádku ve skřínkách, na poličkách a konečně při kontrole čistoty přidělené osobní zbraň, pušky vzor 24 se odehrála příhoda, která po dlouhá léta zůstala v repertoáru zajímavých epizod z pobytu, po dobu našeho tříletého studia ve Vojenské hudební škole ve Sp.Podhradí. V 18.00 hodin jsme s napětím čekali příchod komise, složené z našich přímých nadřízených velitelů, která měla zhodnotit výsledky uklizení. Zazněl povel "Pozor", nezbytné hlášení, každý se postavil ke své posteli, povytáhl k nahlédnutí vojenský dřevěný kufřík, podal k prohlídce svou zbraň a označil která z poliček naproti posteli je skutečně jeho. Čatár Keczsze zvýšenou pozornost věnoval, jak jinak, než Pepíkovi. Důsledně prohlížel postel, zda-li někde pod slanníkem nezůstal neutřený prach. Obdobnou pozornost věnoval kufru i poličce, také prohlídl „kozomrdy“, jak jsme říkali našim botám. " Bizek, Bizek, já kukala, že maet šetko dobrý pořádek. Polička rovnány velice správně, prach na postel žádný, šetko dobrý. Teraz kukneme aký čistil puška. Ctopercentník(stoprocenčně) budet čpinavý!" A začal flitu obracet ze všech možných stran, aby něco našel, tedy zbytek konzervační vazelíny, anebo cokoliv jiného, co by posloužilo k buzeraci. Nutno předeslat, že Pepík i za solidární pomoci nás všech flintu dokonale vyčistil. Čistil ji víc než pět hodin. To však, bohužel nebylo nic platné. Nejen podle známého rčení "kdo chce psa bít hůl najde", ale i známá skutečnost, že žádnou zbraň nelze bez laboratorních pomůcek stoprocenčně vyčistit, nahrávala zbraň kotrolujícím četaři Kéčemu, aby s použitím zápalky, seříznuté jako špárátka do zubů, (což měl pro tento případ cíleně připraveno v předstihu) v prasklině dřevěné pažby vydlabal něco mikroskopického, ale tmavého a nazval to špínou. "Já věděl, že puška budet čpinavý", vítězoslavně zajásal a všem okolostojícím ukazoval výsledek svého úsilí jehož cílem bylo stůj co stůj najít na Bízkoví nějakou chybu, pro kterou mu může zarazit, tolik vytouženou nedělní asi šestihodinovou vycházku. Dosáhl svého. Se sadistickým uspokojením a s vědomím své síly nad chudákem Pepíkem Bízkiem se zvýšeným akcentem v hlase zahlásil: „ Táák...šetci vydělí..., puška nebol dobré čistěný...B í ze k..., B í ze k..., (bez nadsázky se vyžíval v jeho jméně, které do nekonečna opakoval a nepřiměřeně k ostatnímu proklamovanému textu akcentoval), vyhádzka neděla nebude!!!!" Současně zavelel: „Služba, píšte, Bizek vychádzka nepovolený!"

Byli jsme v tomto ohledu nesmírně omezováni. Podmínek pro splnění požadovaných kritérií umožňujících žákovi naší školy jít volně, ovšem pouze v neděli a svátek, na šestihodinovou vycházku do městečka bylo hned několik. V první řadě to byly studijní výsledky. Z hry na hudební nástroj

i z teoretických předmětů udělovali taxativně souhlas naši kantoři a profesori. Pak následovalo osobní hodnocení, to znamená vojenská disciplína, chování, politická angažovanost v programech politicko výchovné světnice, ale také zde byl neoddiskutovatelný požadavek, totiž nemít například průser při kontrolách služeb a mnoho dalších "maličností", no a nakonec to byli naši „cúduhovia čatári Hodossi a Keczsze", kteří měli poslední rozhodující slovo, po předcházející kontrole čistoty a pořádku, zda ten který z nás půjde, nebo nepůjde na nedělní vycházku.

Přeskákat všechny tyto překážky nebylo jednoduché. Nebylo nic neobvyklého, že někteří kluci se nedostali ven za celé pololetí. Taký se stalo, jestli se dobře pamatuji, že v druhém ročníku se asi dvanácti spolužákům nepodařilo opustit kasárna celý rok. Nepustili je domů ani na Vánoce. Zdůvodnění bylo zcela jednoduché. Nesplnili studijní výsledky, nebyli úspěšní ani ve vojenském výcviku, respektive nesplnili normy pořádku a disciplíny podle drillových regulí používaných v naší škole. A nakonec to hlavní „musíme zajistit ostrahu vojenských objektů před třídním nepřítelem i po období svátků". S odstupem času je nabíledni, že zde se snoubily neduhy dvou společenských formací. Potkávaly se tu přežitky předcházející francouzsko-anglické vojenské doktríny s doktrínou sovětskou, kde voják byl pouze hmotou žijící v nelidských podmínkách pouze v kasárnách, či na bitevním poli. Jiné nároky byly v té době skoro nedosažitelným přežitkem.

V případě Pepíka Bizka jsme všichni věděli oč kráčí. Zde nebylo jiné pomoci, než prchat za zdi kasáren přes kanalizaci, v noci tajně a vysloveně ilegálně. Podle mne to nebyly ty nejzdařilejší metody výchovy. Ve svém dalším životě jsem často o všech podrobnostech z těchto studijních let přemýšlel. Bylo to jistě především tvrdé období výchovného drillu. Vše bylo umocněno navíc skutečností, že jsme byli zahrabaní v cizím, většině z nás nevlastním prostředí v zaostalém městečku se silnou koncentrací cikánského etnika, s občany ve větší míře chovajícími se vůči nám nepřátelsky. Jednou to byla otrávená voda, jindy založený požár. Program házení kamenů do oken kasáren byly na denním pořádku. Škola byla na Slovensku pouze tři roky. Bohužel, byl to náš ročník, který je všechny jako jediný v tomto prostředí prožil. Navíc nám jako velitelé čet veleli tito dva, doslova a do písmene, dva zpustlí, primitivní a vulgární magoři, kteří umocňovali svoji charakterovou tupost neznalostí služebních jazyků slovenštiny, či češtiny a nahrazovali ji stupidním využíváním vojenské buzerace vůči nám. Absolutorium této školy, byla tvrdá životní zkušenost pro nás pro všechny.

Funusy

Řeklo by se , co na funusech lze najít zajímavého. Opravdu vcelku nic co by stálo za zvláštní pozornost. Přesto zde chci uvést několik zajímavých zážitků, které se udaly při těchto smutečních obřadech a které stojí za pozornost. Je však nade vše jasné, že hlavně v minulosti se neobešel takřka žádný pohřeb bez dechovky. To platí obzvlášť o vojenské dechovce, když vezmu v potaz skutečnost, že nárok na na pohřeb s vojenskou muzikou má každý i vysloužilý voják z povolání dodnes. Za těch 11 let co jsem sloužil u vojenské muziky, jsem absolvoval těch pohřbů něco jistě přes tisíc v celém Československu. Nepsal jsem si žádné poznámky, ale pokud si pamatuji, tak nejzápadněji jsem hrál funus v Plané u Mariánských Lázní, v Nejdku v Božím Daru, v Ústí n.L., Děčíně na severu, v Táboře a na Českobudějovicku na jihu, na Moravě hlavně ve Slezsku, ale i v Brně, Olomouci, Prostějově, v Jablunkově, Ostravě, Opavě, na Slovensku pak hlavně v Banské Bystrici a okolí, ale i na Východě,

v Sebrancích, Čierné nad Tisou, Michalovcích, V Sabinově, v Prešově, ve Smokovcích ve Vysokých Tatrách, v Nitře, Vráblích, Dunajské Středě.. zkrátka našlo by se hrozně málo bílých míst kde jsem v bývalém ČSR při pohřbu nebyl. Přirozeně jsem v oné bohubilé činnosti pokračoval i v civilu, takže bez nadsázky mohu zodpovědně tvrdit, že jsem na poslední cestě vyprovodil za 58 let aktivní muzikantské činnosti víc než tři tisíce nebožtíků.

Mezi zajímavosti tohoto žánru jistě patří taková „maličkost," že pokud šlo o vojenské pohřby, tak to byli především kluci na prahu aktivního života, mladíci kolem 20 let. Takže to byly funusy smutné, dramatické přesto, že jsme pouze stáli na pokraji pozornosti a zájmů zúčastněného publika, i tak jsme mnohé pociťovali jakoby s přímou účastí. Václav Foldyna.

(Příště pokračování tohoto tématu, ze kterého se skládal běžný život všech vojenských hudeb.)

Já a Japonsko. - 3.část

Po válce se v Japonsku hodně změnilo. Před válkou bylo Japonsko císařství s neomezenou pravomocí císaře, jehož Japonci považovali za božího syna, daného jim shora, aby vládl. Velkou pravomoc zde měla vojenská klika. Japonsko okupovalo již od roku 1931 čínskou oblast Mančurii, kam se dostali zneužitím sňatku mančurského prince s Japonskou dívkou. Zprvu jej ustanovili císařem, ale po roce prohlásili spojené 4 provincie, z nichž jednu drželi už od Rusko-Japonské války (1904-1905) samostatnou japonskou državou „Mančukuo“. Po válce se Japonsko díky okupačním armádám USA otevřelo demokracii. Dokonce se v jeden čas vážně diskutovalo o zrušení japonského komplikovaného písma (kandži, hiragana, katakana) a zavedení latinky, k čemuž však nedošlo. Dále se začalo psát kromě tradičního psaní zprava do leva právě naopak, zleva do prava. Tím se také vyřešil problém operních textů psaných pod pěvecké notace k logickému komplexu hudby s textem. Původní styl psaní shora dolů se až dodnes udržuje, takže dnes existují v Japonsku 2 způsoby zápisu: shora dolů a zleva doprava. To ovšem leckdy může vést k nedorozumění, například v názvech, či krátkých nápisech na obchodech. Pokud je na př. šest kandži znaků napsáno vždy tři a tři pod sebou, lze je číst vodorovně nebo svisle. Chvilí čtenáři trvá, než zjistí omyl, protože v nesprávném směru čtení nemá nápis smysl. V sedmdesátých letech byly do Japonska z USA dovezeny různé automaty. Z počátku to byly automatizované hry, které se dovážely už zabudované do vrchní desky stolečků. Kupovaly si je japonské kavárny, aby měly větší návštěvu. A vskutku, mládež těmto hrám propadla. Každá hra stála 100 jenů a trvala dokud dotyčný nebyl poražen. Hrající si ovšem musel koupit alespoň šálek kávy a když byl šikovný, mohl u toho stolku vydržet za 300 jenů třeba 2 či 3 hodiny (200 jenů za šálek kávy a pak základních 100 jenů za uvedení hry do chodu).

V r. 1979 mně vypršelo i prodloužené povolení k pobytu. Návrat byl pro mne z politických důvodů nutný, pokud jsem se nechtěl stát emigrantem. Moje žena Kejko souhlasila s tím, že pojedete se mnou. Získala na to konto povolení ke stálému pobytu v Československu a těšila se na to. Moje matka se kvůli nám přestěhovala k mojí sestře a švagrovi a uvolnila nám rodinný domek k trvalému bydlení. Před mým návratem do Prahy v září 1979 mne akademie zaměstnala přes celé léto, aby zkrátka využila mé poslední dny v Japonsku. Nikdo tenkrát netušil, že náš pobyt v Praze nebude delší než rok a půl. K opětnému návratu do Japonska mne vedlo několik důvodů. Kejko se sice z počátku v Praze líbilo a vstoupila v Praze do klubu společenského tance, jenž

se konal v místnostech Dopravního podniku Prahy. Všichni ji s radostí uvítali a vše se zdálo v pořádku. Příští léto pak měli členové klubu soustředění mimo Prahu a Kejko na něj odjela. Když se vrátila, postěžovala si mi o uvolněné morálce během soustředění, že ji tam někteří členové obtěžovali. Přesto jsem nic nenamítal pokud dál pokračovala v návštěvách tohoto klubu. Jednak jí to velice bavilo a jinak neměla v Praze moc jiných přátel. Přes jednoho člena se seznámila s nějakým jeho kamarádem, který měl styky se západem a tak mi jednou přinesla domů cigarety z marihuany a začala je kouřit. Nejprve jsem nevěděl, oč jde, jelikož jsem je viděl poprvé a tak jsem naprosto nevině jednu zkusil. Zamotala se mi z toho hlava.

Od konce října jsem díky Zdeňku Kožinovi, který se mezitím vrátil do Prahy na konzervatoř, získal místo na Státní konzervatoři v Praze jako učitel harmonie a dirigent školního orchestru. Tady bylo studium posluchačů úplně jinak vedeno, než v Tokiu. Musel jsem sám psát prezenci, jež byla mimochodem dost špatná. Měli jsme ovšem naplánovány koncerty a vše směřovalo k jejich uskutečnění v termínu. Posluchači nejprve chodili do zkoušek sporadicky, ale když se přiblížil koncert, začali chodit pilněji a všichni si prohráli své party předem, takže se mi podařilo bez velkých problémů dát program na koncert dohromady. V červnu vyhlásil ředitel Martinik, aby se přihlásili zájemci z řad absolventů, kteří mají zájem o orchestrální doprovod svého absolventského koncertu. Profesori jednotlivých nástrojů pak vybrali a doporučili 5 absolventů, z nichž měl být vybrán jeden jako vítěz soutěže o orchestrální doprovod. Komise profesorů pak vyslechla všech 5 a udělala pořadí, avšak ředitel si mne zavolal a přimlouval se vehementně za všech 5 s tím, že všech 5 je opravdu na úrovni a že by to bylo škoda, nechat hrát jen jednoho z nich. Svolil jsem tedy, že je doprovodíme s orchestrem všechny. Jelikož ale do termínu plánovaného absolventského koncertu zbývalo již jen jeden měsíc, což bylo málo, vymínil jsem si ještě 2 mimořádné zkoušky navíc. Na program byla 5. symfonie L. v. Beethovena, Chaussonova Romance v provedení houslisty Jana Jouzy, Čajkovského houslový koncert v provedení Marty Líbalové, Železného koncert pro violu v provedení René Váchy a Arutjuňanův koncert pro trubku s orchestrem se sólistou Antonínem Pechou. Na dalším koncertě hráli Jana Macharáčková (klavír), Zuzana Kožinová (housle), Hana Kuchařová (violoncello) a Pavel Drančák (tuba). Na tomto druhém koncertě byly některé skladby doprovázeny klavírem kvůli nedostatku času nastudování orchestrálního doprovodu. Moje působení na konservatoři netrvalo dlouho. Na příští sezónu jsem byl angažován jako dirigent Západočeského symfonického orchestru Mariánské lázně. Zde jsem pak během jedné sezóny měl příležitost řídit mnoho koncertů a doprovázet mnoho našich i cizích sólistů. Vystoupil zde se mnou nezapomenutelný Saša Večtomov (violoncello), Jindřich Duras (varhany), Dagmar Baloghová (klavír), Joža Lokajíček (klavír), Ivan Klánský (klavír), Martin Škampa (violoncello), Jiří Maršálek (flétna), Jaromír Havlík (flétna), Lubomír Malý (viola), Jitka Nováková (housle), Daniel Veis (violoncello), Ludmila Ježová (hoboj), Miloslav Mesier (fagot), sólista České filharmonie Miroslav Kejmar (trubka), Anna Bortlová, Marie Veselá, Jiří Zahradníček, Jindřich Jindrák a Dalibor Jedlička (členové N.D. zpěv).

Díky tomuto angažmá jsem byl nucen skončit moji činnost na konservatoři a zůstat vždy přes týden v Mariánských lázních. Moje žena pak zůstala v Praze a starala se o našeho syna Alana. Toto odloučení mělo za následek oboustranné odcizení. Jednou jsem se přesvědčil že mi byla nevěrná s jejím partnerem ve společenském tanci. Nicméně ani já nebyl jiný. Našel

jsem si mezi členy orchestru jednu duši, která mne milovala a já se do ní rovněž zamiloval. Před Kejko jsem to choval v tajnosti zejména kvůli Alanovi, protože rodinu jsem rozbít nechtěl. Po půlroce se o tom ale dozvěděla a velmi se jí to dotklo. Byla psychicky labilní a pokusila se o sebevraždu. V tuto chvíli jsem viděl, že to takhle dál nejde a rozhodl jsem se vrátit se s rodinou zpět do Tokia, kde jsem opět po krátkém telefonátu s ředitelem akademie dostal slib dalšího angažmá. Povolení k výjezdu jsem dostal relativně snadno díky mé ženě, která si ponechala své japonské občanství. Vrátili jsme se tedy 25.ledna 1982 zpět do Tokia.

Při mém druhém přeletu do Japonska jsme přistáli na Naritě (letišťe vybudované v přilehlé oblasti „Čiba“ u Tokia v letech 1975-76). Jeho výstavba byla spojena s mnoha nepokoji a demonstracemi rolníků, jimž byla pro tuto výstavbu násilně odebrána půda. Trvalo to dlouho, než se s tím usmířili a ještě donedávna poslední z nich zatvrzele lpěl na svém pozemku a nechtěl se ho vzdát. Díky tomu nemohla být řadu let vybudována třetí přistávací dráha a veškerý provoz se soustředil na existující dvě. Toto letiště předčilo o mnoho letiště Hanedu. Vše je zde modernizováno, služby jsou perfektní. Hned po přiletu jsme podali svá zavazadla u servisu ABC, které obstarává službu dopravy zavazadel až do bytu v zákaznickem stanovený den a hodinu. O dopravu cestujících do Tokia se starají 2 vlakové linky: Kejsej (soukromá společnost) a Narita Expres (původně státní podnik, který byl kvůli stálým stávkám zprivatizován) a autobusová služba. Ve škole mne již očekávali. Hned jsme dojednali plán zkoušek na zájezd školní dechové hudby do USA. Měl jsem 2 měsíce volno, jelikož škola tady začíná od 1. dubna. V únoru jsou testy a zkoušky a v březnu promoce a jarní prázdniny. Kontaktoval jsem opět Šinsej Kókjógakudan a slíbil jim koncert pro školy který se měl konat hned za 10 dní po příjezdu. Alana jsme dali přes den do mateřské školky a Kejko vzala práci ve středu Tokia v Júrakčó v budově Kóců Kajkan (budova Dopravy). V příštích dnech jsem měl smůlu, že jsem se nakazil planými neštovicemi, ač ve svém mládí jsem byl proti nim očkován. Celý obličej mi zrudl a obalil se malými vřidky. Nevěděl jsem co činit. Domníval jsem se, že to do dne koncertu přejde. Čekal jsem v naději na zlepšení 3 dny, ale situace se vyvíjela právě naopak. Vřidků ještě přibývalo. Domnívám se, že Alan musel ty neštovice přinést ze školky domů aniž by o tom věděl. Byl totiž před návratem do Japonska očkován proti několika dětským nemocem a tak byl sám imunní. Důsledkem toho jsem musel na poslední chvíli (2 dny před koncertem) odřeknout. Jeden mladý japonský dirigent za mne pohotově zaskočil. Od této doby začala ochabovat moje spolupráce s orchestrem Šinsej Kókjógakudan, který si mezi tím oblíbil japonského dirigenta Sató Kótaró. Já pro příště dostával čím dále tím méně příležitostí. Právě v tutéž dobu se v okrese Nerima (Nerima-ku) zakládal amatérský orchestr, který finančně podporovala místní radnice (kujakšo) a tudíž si od něj moc slibovala. Vyhlásila pro zájemce povinné přehrávky, kde každý musel něco zahrát na nástroj na který se hlásil. Sešlo se dost zájemců na oblíbené nástroje jako housle, violončelo, flétna a trumpeta a méně, či jen jeden zájemce na nástroje jako na příklad tuba, kontrabas a fagot. Komise, která těmto přehrávkám předsedala rozhodla neodmítnout ty, kteří byli navíc, ale ponechat si je a připravovat je na pozdější vstup do právě ustaveného orchestru „Nerima Kókjógakudan“. Mne pak jmenovali stálým dirigentem tohoto orchestru. Zkoušelo se jednou týdně vždy v pátek večer a před koncertem byly stanoveny 2 nebo 3 mimořádné zkoušky podle potřeby. Na programu tohoto orchestru byly skladby světového klasického programu

a jeho obliba byla zpočátku veliká. Po několika letech se situace zhoršila tím, že do orchestru vstoupilo několik členů z přípravného orchestru, který byl ustanoven z přebytečných hráčů při jeho založení. Tito hráči nebyli technicky na úrovni, často bylo nutno se s nimi zvlášť zabývat, což zdržovalo práci ostatních. Tím se situace vyhrotila a jednou, když jsem zkoušel symfonii d moll Caesara Francka a práce na druhé větě nepokračovala jak jsem předpokládal, uplynul mi čas vymezený na celou symfonii v momentě, kdy jsme dozkoušeli 2. větu. Koncertní mistryně se zvedla a poděkovala mi za zkoušku, ale tubista, který čekal na 3 větu se hrozně rozčilil a začal mi spílat ďáblů. Ostatní členové se postavili na mou obranu, ale i tak jsem odešel ze zkoušky jako zmoklá slepice. Moje spolupráce s Nerima Kokjógakudan trvala 6 let a skončila díky rozbrojům v orchestru.

Do 15. března je v Japonsku povinnost přiznat veškeré výdělky za celý rok a nechat si je zdanit. Cizinci jsou této daně ušetřeni do dvou let pobytu v Japonsku. Po dvou letech se však musí i oni dostavit na příslušný celní úřad místa bydliště a přiznat veškeré své celoroční příjmy k zdanění. Já jsem byl tentokrát opět na 2 roky zproštěn této povinnosti, jelikož tento můj druhý trvalý pobyt v Japonsku byl vyřizován nezávisle na mém prvním pobytu, tedy do dvou let jsem byl osvobozen od daně z příjmů.

Na konci března jsem byl pozván na party absolventů akademie. Konala se v hotelu Princ ve středu Tokia. Vždycky jsem se na tuto příležitost těšil, jelikož na tuto promoční party přijdou všechny posluchačky v kimonech "furisode". Jsou to velmi pestrá, drahá kimona s dlouhými rukávy, které jsou tradičně určeny svobodným dívkám. Každá absolventka se snaží předčit druhé svým vzezřením a krásou a rovněž tak dává tím na srozuměnou svůj dík za čtyřleté studium vedení školy, které tuto slavnost pořádá. Studenti pak většinou oblékají pro tuto příležitost černé šaty s černým motýlkem, v poslední době již velmi zřídka kimono. Mužské tradiční kimono je tmavé barvy, v každém případě méně nápadné. Dívky si ke kimonu obouvají japonské tradiční „zóry“ to je něco mezi plážovými sandály a polobotkami, jelikož drží na noze jen tenkým proužkem měkkého vlákna mezi palcem a druhým prstem nohy. Muži pak pokud oblékají kimono mají na nohou tradiční japonské „geta“, jež mají dřevěnou podrážku a při chůzi klapají. Ve škole je pak obouvání a nošení „geta“ zakázáno.

Začátkem dubna jsme začali naplno studovat program našeho dechového orchestru, zde pod oficiálním titulem „Wind Ensemble“, pro naše koncertní turné do USA. Před odjezdem jsme měli několik „zkušebních“ vystoupení v Japonsku. Nejprve v krajských městech a nakonec v Tokiu. Díky předem uskutečněnému výběru účastníků zájezdu založeném na ohodnocení a doporučení profesorů jednotlivých nástrojů a pilné přípravě na každodenních zkouškách byla úroveň hry skutečně fascinující. Vzpomínám si, že na všech koncertech v Kalifornii a na Havaji obdivovali pořadatelé naši sólistku na anglický roh Kaoru Imai, říkáje že něco takového, tak krásného ještě neslyšeli. My jsme však také zažili kulturní šok na universitě ve Fresnu, kde nám tamější džezový ansámbl zahrál několik jejich repertoárových skladeb. Jejich trubková sekce byla vynikající. Hráči hráli ve vysokých polohách nad normálně uznávaným rozsahem a to bezpečně, bez kazu! Na tomto americkém zájezdě jsem se seznámil osobně se slavným americkým skladatelem Alfredem Reedem, který se k nám připojil, jezdil s námi a dirigoval svoje Arménské tance, které jsme v Tokiu připravili pro tento zájezd úmyslně kvůli němu. On pak jezdil s námi v autobuse a seděl vedle mne. Bavili jsme se spolu anglicky, ale někdy

i německy zejména když jsme nechtěli, aby nám studenti rozuměli (na př.hodnocení jejich hry po koncertě). V Los Angeles, kde jsme měli jeden den volno mne pozval do Disneylandu a provázel mne po něm. Ač byl o 15 let starší, neváhal se mnou jet i v proslulém, prudkém "roll coaster". Svěřil se mi také, že jeho rodiče, židovského původu emigrovali z Vídně do USA před válkou. On sám se však narodil už v USA, ale doma s rodiči hovořil německy. Kvůli poválečné xenofobii vůči židovským přistěhovalcům do USA si změnil jméno z Friedenman na Reed. Netušil jsem tenkrát, že toto přátelství potrvá až do jeho smrti v létě 2005.

Po návratu ze zájezdu do školy mne přivítal pan Ariga, vedoucí koncertního oddělení školy a snažil se mne přesvědčit, abych vstoupil do odborů, která byla během našeho zájezdu v USA ve škole ustavena. Toto odborové hnutí mělo za úkol bojovat za zlepšení podmínek profesorů a zaměstnanců školy. Tím ovšem bylo ostře zaměřeno proti vedení školy s požadavkem zvýšení platů profesorů, propuštění mnoha profesorů, angažovaných na půl úvazku a angažování místo toho odpovídající počet řádných profesorů. Na tomto místě musím podat vysvětlení, že pro školu byli tito mimořádní profesori finančně výhodnější, jelikož byli honorováni jen za odučené hodiny, bez nároku na placenou dovolenou a školní prázdniny. Také jim škola neplatila zdravotní pojištění a když onemocněli, tak si škola najala někoho jiného. Důvodem k mému odmítnutí vstupu do tohoto hnutí byl jeden požadavek, jenž se mne týkal osobně jakož i ostatních zahraničních profesorů: vyrovnat platy všech profesorů snížením platů zahraničních profesorů! K tomu nesmělo dojít, jelikož my všichni - já, prof. Horák, prof. Kožina, prof. Hubička - zkrátka všichni čeští profesori jsme byli zavázáni Pragokonzertu povinnými čtvrtletními platbami za zprostředkování zahraničního angažmá a tyto dávky nebyly zrovna malé (40% z příjmu). Je ale pravda, že část z toho Pragokonzert ukládal umělcům na jejich penzijní zaopatření.

V poslední době opustili naše řady :

Jiří Klouda *4.4.1928 +12.8.2014 VHŠ 1946-47 klarinet

Vít Janoš *11.9.1946 +20.9.2014 VHŠ 1962-66 baryton viola

v letech 1972-1987 učitel školy na violu a teor.předměty

Vladislav Kořínek *28.5.1944 +24.11.2014 VHŠ 1958-61 klarinet-housle

Karel Vozáb *31.10.1940 +1.1.2015 VHŠ 1955-58 lesní roh-akordeon

ČEST JEJICH PAMÁTCE !

Zpráva ekonoma KAVK

Na VČS jsem přečetl stav naší pokladny k 30.9.2014 s tím, že v následujícím Zpravodaji zveřejním uzávěrku ke konci roku. Oproti přečtené zprávě se samozřejmě výrazně změnila položka vydání, protože jsme každému přítomnému včetně hostů poskytli stravenku v ceně 50Kč.

HLAVNÍ KNIHA za období 01.2014/12.2014

Firma: Klub absolventů VHŠ-VK

Zpracovatel: Ing. Jiří Jirsa

	příjem	výdaj	rozíl	zůstatek

Účet 101 příspěvky	: 28 898.39			

Účet 102 úrok	:	86.71		
Celkem příjmy	:	28 985.10		28 985.10
=====				
Účet 204 pohřební výdaje	:	46.00		
Účet 206 cestovné,taxi,doprava	:	756.00		
Účet 207 poštovné,telefon	:	544.00		
Účet 208 provozní režie	:	4 311.00		
Účet 210 internet webhos. a doména	:	514.00		
Účet 213 daň z úroků	:	16.43		
Účet 214 VČS občerstvení	:	8 788.00		
Celkem výdaje	:	14 975.43	-	14 975.43
Všechny položky celkem	:	28 985.10	14 975.43	14 009.67
-				-
- Počáteční stav pokladny 1	:			7 135.00
- Počáteční stav banky 1 FIO K	:			105 484.00
- Počáteční stav banky 2 FIO B	:			2 204.54
Stav pokladny 1	:	16 300.00	14 445.00	1 855.00
Stav banky 1 FIO K	:	12 685.10	16.43	12 668.67
				118 152.67
Stav banky 2 FIO B	:	0.00	514.00	-514.00
				1 690.54
Průběžné položky	:	0	0	0.00

Hospodářský výsledek : 28 985.10 14 975.43 **14 009.67**

Vzhledem k tomu, že mnozí zaplatili za své nepřítomné kamarády, na členských příspěvcích se vybralo 15 300 za rok 2015 a 300 ještě za rok 2014. To tedy znamená, že zaplatilo 153 členů a z celkového počtu 333 evidovaných členů má zaplatit ještě 180 členů. Všem těmto posíláme spolu se Zpravodajem i složenku. Upozorňuji, že podle usnesení rady klubu již složenku nedostanou ti, kteří nedali o sobě vědět tři roky po sobě. Ty naopak vyřazujeme. Podle tohoto rozhodnutí letos není k vyřazení nikdo, ale je už několik členů, kterým to hrozí příští rok.

Letos jsme na přání některých členů obnovili sledování docházky jmenovitě. Přiznám se, že jsme to udělali v roce, který nám dal výsledek, jaký nepotěšil. Zdá se, že každým rokem přijíždí asi tak o 40 členů méně.

V roce 2012 se nás sešlo kolem 200 (podle počtu židlí), v r. 2013 asi 150 a v r. 2014, kdy máme přesný údaj, přišlo 123 členů. Je to tedy nejnižší počet členů za posledních asi 10 let. Nechce se mi věřit, že důvodem jsou finanční potíže. Pravděpodobněji se mi zdá, že naše členská základna stárne. Zatímco úbytek členů nepřekračuje nějakou dramatickou hranici, zdraví se asi přeci jen zhoršuje. Nezbyvá, než si přát, aby nám ještě nějaký ten rok vydrželo. To přeji zejména vám všem u příležitosti začátku toho letošního roku 2015.

Ekonom Ing. Jiří Jirsa

Kontaktní adresy:

Předseda:

Miroslav Průžek Babákova 2153/8 148 00 Praha 4 Chodov
 mobil:724146800, e mail: miroslav.pruzek@centrum.cz
 web stránka Klubu absolventů:KAVK.cz
 e mail: predseda@kavk.cz

Ekonom:

Ing.Jiří Jirsa Nad vodovodem 6, 100 00 Praha 10
 mobil: 777666096, e mail:jjirsa@seznam.cz

Redakce Zpravodaje:

Milan Kasan U Parku 2588 413 01 Roudnice nad Labem
 mobil: 603983408 e mail: kasanovi@seznam.cz

Naše webové stránky : www.kavk.cz**ÚČTY u Fio Banky**

(číslo BÚ 2800198771/2010) – spořicí (S)

(číslo BÚ 2800198772/2010) – běžný (B)

Zápis revizní komise.

Dne 11.10.2014 se sešli členové nově zvolené Revizní komise KAVK a VHŠ ve složení Ing.Pavel Olík, Miloš Lovas, Zdeněk Petřík. Na programu této komise byl pouze jeden bod. Volba předsedy Revizní komise. Členové jednomyslně zvolili do této funkce : Ing.Pavla Olíka. V Praze 11.října 2014.

Na tomto místě jsme pravidelně dávali na vědomost koncerty ÚHČSA v Knihovně Hl.města Prahy. Letos není zatím jisté zda koncerty budou z důvodu nejasnosti užití finančního rozpočtu , který na to uvolňovalo MNO.

MEZINÁRODNÍ FESTIVAL DECHOVÝCH HUDEB PRAHA 2015

Ve dnech 13. – 14. února 2015 se v Praze uskuteční 17. ročník „Mezinárodního festivalu dechových hudeb Praha“. Pořadatelem festivalu je or-fea spol. s r.o. festivalová a organizační kancelář za odborné spolupráce NIPOS - Artama Praha. Festivalu byla udělena záštita hlavního města Prahy a CISM, mezinárodní organizace pro dechovou hudbu. Festival se koná za finančního přispění Ministerstva kultury ČR a hlavního města Prahy. Festival se bude konat v hotelu Pyramida, Bělohorská 24, Praha 6.

Soutěž je vypsaná pro orchestry harmonie a brass bandy v následujících kategoriích: střední třída, vyšší třída a nejvyšší třída. Pro každou kategorii je určena povinná skladba, kterou orchestr musí zařadit do svého soutěžního programu.

Povinné skladby harmonie:

střední třída: Evžen Zámečník – Junácká suita

vyšší třída: Zdeněk Jonák – Komorní symfonie - část 3 Rondo

nejvyšší třída:_Philip Sparke - Orient Express

Povinné skladby brass bandy:

střední třída: Jacob de Haan – Diogenes

vyšší třída: Peter Graham – Renaissance

nejvyšší třída: Edward Gregson - Dances and Arias

Veškeré informace o festivalu: or-fea spol. s r.o., festivalová a organizační kancelář, cestovní agentura, Těšnov 9, 110 00 Praha 1, Tel.: 224 813 580, e-mail: incoming@orfea.cz

FESTIVALY A PŘEHLÍDKY V ROCE 2015

13. - 14.2. Mezinárodní festival dechových hudeb Praha
 14.2. 79. Pošumavský věneček – Praha Národní dům na Vinohradech
 13. – 14.3. Ples muzikantů – Hodonín
 20.3. XIII. Valašské setkání – Fryšták
 27.3. Koncert ke 113. výročí narození Jaromíra Vejvody – Zbraslav
 12.4. Setkání Dechových hudeb – Zbraslav u Brna
 26.4. 2. ročník festivalu DO Rydvalův Rožmitál– Rožmitál p Třemšínem
 10.5. 3. ročník festivalu Dechovka v údolí- Mariánské Údolí u Olomouce
 16.5. 5. ročník přehlídky DH Petrov – Plzeň
 17.5. Festival dechových hudeb - Golčův Jeníkov
 17.5. XXVII. Festival DO a pohybových skupin - Rožmitál pod Třemšínem
 23.5. 11. ročník festivalu dechových hudeb - Polanského Přelouč
 30.5. 22. Hudební slavnosti - Vačkářův Zbiroh
 30.5. VI. ročník Setkání dechových orchestrů - Kaliště u Humpolce
 31.5. 11. Vtelenská dechparáda Jizerní Vtelno u Mladé Boleslavi – zámek Stránov
- 5.- 6.6. Mezinárodní soutěž velkých dechových orchestrů Ostrava 2015
 6. - 7.6. 42. ročník Švihovské hudební léto – Švihov
 7.6. 12. Kněžveská dechparáda - Kněžves u Rakovníka
 12. - 13.6. 52. Kmochův Kolín
 19. - 21.6. MHF - Česká Kamenice, Děčín, Bad Schandau, Pirna
 20.6. 13. Svátek dechovky - Blovice
 21.6. Vackovo Vysoké Veselí
 27. - 28.6. 19. Hraj kapelo, hraj – Praha Křížikova fontána
 27.6. Keltské slavnosti s poutí – Dobšice u Nymburka

NABÍDKA SLUŽEB VLRZ VOJENSKÝM DŮCHODCŮM

VLRZ si Vás dovoluje informovat o službách které i v roce 2015 bude zajišťovat oprávněným osobám z řad vojenských důchodců. Jedná se o léčebné pobyty, domácí rekreace v tuzemských zařízeních VLRZ a zahraniční rekreace na Slovensku.

Dále Vám VLRZ nabízí možnost využívat naše akční – zvýhodněné nabídky jednak Vámi, ale i dalšími osobami (Vaší rodinou, známými apod.). Pokud budete mít zájem o tuto službu a napíšete prosím tento svůj požadavek na adresu dcrz@vlrz.cz, budeme Vám tyto nabídky zasílat na Vaši e-mailovou adresu. Popisy zařízení VLRZ včetně fotogalerií naleznete na www.volareza.cz

1. Nabídka léčebných pobytů v lázeňských zařízeních VLRZ

VLRZ nabízí vojenským důchodcům a jejich rodinným příslušníkům možnost léčebného pobytu za zvýhodněné ceny ve vojenských lázeňských léčebnách. Nabízíme jednak klasické léčebné pobyty (minimální délka pobytu 6 nocí), jejichž poskytovaná péče odpovídá komplexní nebo příspěvkové lázeňské léčebně rehabilitační péči a nebo různé typy krátkodobých lázeňských pobytů v délce 3 – 7 dní.

Rezervace termínu se provádějí přímo na ředitelství VLRZ, kde jsou k dispozici i Žádosti-objednávky lázeňské léčebně rehabilitační péče. VLRZ si po obdržení žádosti již zajistí její potvrzení ze strany MO – Odboru pro válečné veterány.

LÉČEBNÉ POBYTY:

Léčebné pobyty jsou poskytovány ve VLL Karlovy Vary, Františkovy Lázně, Teplice a Jeseník v minimální délce pobytu 7 dní (6 nocí).

Ceny pro pobyty vojenských důchodců zůstávají i v roce 2015 ve stejné výši jako v roce 2014. Naopak v mimosezóně u VLL Karlovy Vary cenu pro Vás snižujeme. Upozorňujeme zejména na velmi atraktivní cenu lázeňské péče v mimosezóně, kdy např. 14-denní pobyt (13 nocí) s plnou penzí a léčením ve VLL Karlovy Vary, Františkovy Lázně nebo Teplice je pro vojenské důchodce nabízen pouze za **9 750 Kč**, týdenní pobyt (6 nocí) za **4 500 Kč**. Cena pobytu pro doprovázející osobu je stejná jako pro oprávněnou osobu – vojenského důchodce.

Cena léčebného pobytu dle níže uvedené tabulky:

Vojenská lázeňská léčebna	Cena za osobu a noc pobytu (v Kč)		
	Hlavní sezóna 1. 5. – 30. 9. 2015	Vedlejší sezóna 1. 3.- 30. 4., 1. 10. - 14. 11. 2015	Mimosezóna 12. 1. – 28. 2., 15. 11. - 19. 12. 2015
Karlovy Vary – Sadový Pramen a Chopin	1 150	900	750
Františkovy Lázně	1 150	900	750
Teplice	1 150	900	750
Jeseník - Albatros	1 050	900	800
Jeseník - Silesie	940	750	

Cena lázeňské péče zahrnuje: ubytování v pokojích s příslušenstvím (mimo LD Silesie), stravování formou plné penze, léčení v rozsahu stanoveném lékařem VLL na základě vstupní prohlídky a diagnózy ošetřujícího lékaře (cca 3 procedury denně, v neděli se procedury neposkytují - jsou nahrazeny v průběhu pobytu) **a navíc ve VLL Teplice a VLL Jeseník bezplatné využití odstavné plochy VLL pro parkování vašeho motorového vozidla.**

Dále Vám nabízíme i možnost **krátkodobých lázeňských pobytů pro seniory ve VLL Karlovy Vary, VLL Františkovy Lázně a VLL Teplice.** V cenách těchto pobytů je pro vojenské důchodce **promítnuta 20% sleva oproti komerčním cenám.**

Lázeňské péče se za zvýhodněných cenových podmínek mohou zúčastnit i důchodci – bývalí občanští zaměstnanci.

Lázeňská zařízení VLRZ**Vojenská lázeňská léčebna Františkovy Lázně – lázeňský dům Kijev**

Léčení: léčba srdce a krevního oběhu, onemocnění pohybového ústrojí, specifické gynekologické onemocnění, stavy po onkologických onemocněních, neurologická onemocnění, onemocnění zažívacího ústrojí, diabetes

Vojenská lázeňská léčebna Karlovy Vary – lázeňský dům Sadový Pramen a Chopin

Léčení: onemocnění zažívacího ústrojí, diabetes a jeho následky, vředové choroby žaludku a dvanácterníku, stavy po onkologických onemocněních, poruchy lipidového metabolismu, onemocnění žlučníku, žlučových cest a jater, onemocnění slinivky břišní

Vojenská lázeňská léčebna Teplice – lázeňský dům Judita

Léčení: onemocnění pohybového ústrojí, nemoci nervového systému

a periferních cév

Vojenská lázeňská léčebna Jeseník – lázeňský dům Albatros a Silesie
Léčení: stavy po opakovaném zánětu plic, recidivující záněty dolních cest dýchacích, poškození laryngu a hlasivek, stavy po operacích dýchacích cest, astma, následky toxických účinků plynů na dýchací cesty, diabetes

2. Nabídka služeb v oblasti domácí rekreace v hotelových zařízeních VLRZ

VLRZ nabízí vojenským důchodcům a jejich rodinným příslušníkům možnost rekreace za zvýhodněné ceny v tuzemských zařízeních VLRZ. Tyto domácí rekreace jsou sice prioritně určeny pro vojáky z povolání, občanské zaměstnance rezortu MO a jejich rodiny, ale v rámci doprodeje a využití volných kapacit mohou být poukazy přiděleny i bývalým vojákům – poživatelům dávek důchodového pojištění, jež vyplácí MO. Ti jsou společně se svými manželkami či při splnění určitých podmínek i družkami oprávněnými osobami pro účast na tomto typu rekreace.

Domácí rekreace je poskytována v hotelových zařízeních VLRZ a VLL Jeseník (mimo hotel DAP v Praze a VLL Teplice, Karlovy Vary a Františkovy Lázně). Termíny a volné poukazy naleznete na www.volareza.cz u jednotlivých rekreačních zařízení v části „Pobyty pro MO“. Žádost o přidělení poukazu podává vojenský důchodce prostřednictvím Ministerstva obrany – Odboru pro válečné veterány (žádost musí být potvrzena MO).

Na uvedených webových stránkách jsou rovněž uvedeny bližší informace o podmínkách pobytu a je zde také k dispozici tiskopis žádosti o přidělení poukazu.

3. Nabídka služeb v oblasti zahraniční rekreace na Slovensku

Rovněž tak se můžete zúčastnit námi pořádaných zahraničních rekreací na Slovensku. Jednak je zajišťujeme v zařízeních společnosti Horezza, kde se jedná o známé a našimi klienty hojně využívané bývalé vojenské zotavovny v Tatranských Zrubech, na Zemplínské Širavě a na Smrekovici a bývalý vojenský lázeňský ústav v Piešťanech. Dále spolupracujeme s Wellness penzionem Strachan, který se nachází v atraktivním prostředí Belianských Tater.

Kontakty zabezpečení péče o vojenské důchodce

Lázeňská péče: tel. +420 973 201 626, e-mail: dcr@vlrz.cz

Domácí rekreace: tel. +420 973 201 633, e-mail: dr@vlrz.cz

Pobyty Slovensko: tel. +420 973 201 623, email: clims@vlrz.cz

www.volareza.cz

ZPRAVODAJ č.112 vydala rada klubu - leden 2015.